

Μέρες που είναι θα σας πω ένα παραμύθι λίγο αλλιώτικο από τα συνηθισμένα:

“Μια φορά κι έναν καιρό, σε κάποια χώρα μακρινή και φτωχή, πολλοί άνθρωποι έφευγαν για άλλες, ακόμη πιο μακρινές χώρες μπας και βελτιώσουν τη ζωή τη δική τους και των οικογενειών τους. Καθώς περνούσαν όμως τα χρόνια, η χώρα αυτή έπαψε να είναι τόσο φτωχή και έτσι κάποια στιγμή άρχισαν να έρχονται σε αυτή άνθρωποι από άλλες μακρινές χώρες, είτε για να δουλέψουν μπας και βγουν από τη δική τους φτώχεια και μιζέρια είτε για να ξεφύγουν από πολέμους και καταστροφές. Ξένους τους είπαν, με διάφορα ονόματα, ακόμη κι αυτούς που τους λογάριζαν από την ίδια ρίζα και τους δώσαν γρήγορα δικαίωμα ψήφου, και σαν ξένους τους φέρθηκαν. Τους δώσαν τις χειρότερες δουλειές, τους πλήρωναν ψίχουλα ή τους κατέδιδαν στην αστυνομία -δεν είχαν βλέψεις χαρτιά νόμιμης παραμονής και εργασίας οι περισσότεροι- και αρκετοί ντόπιοι πλούτισαν από την εκμετάλλευση αυτών των ξένων.

Όλα αυτά βέβαια τα διευκόλυνε ακόμη πιο πολύ το ότι οι ξένοι δεν ήξεραν ούτε να μιλούν ούτε φυσικά να διαβάζουν και να γράφουν τη γλώσσα του τόπου στον οποίο είχαν βρεθεί. Μουγκοί λοιπόν ή με λεξιλόγιο νηπίων, προσπαθούσαν άδικα να βρουν το δίκιο τους και να συνεννοηθούν με τους ντόπιους, αλλά και μεταξύ τους, αφού έρχονταν από διαφορετικές χώρες. Το κράτος βέβαια δεν έκανε τίποτα για να τους βοηθήσει να μάθουν τη γλώσσα του, παρότι το ίδιο και πολλοί από τους κατοίκους του καυχούνται για το πόσο σπουδαία και τρανή είναι αυτή η γλώσσα και πόσο χρειάζεται να διαδοθεί σε όλον τον κόσμο.

Έτσι ήταν η κατάσταση για κάτι λιγότερο από δέκα χρόνια, όταν στη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της χώρας κάποιοι δάσκαλοι, βλέποντας την ασυνεννοησία αυτών των ανθρώπων, παρότι είχαν μεταξύ τους κοινά προβλήματα και συμφέροντα, πήραν την κατάσταση στα χέρια τους. Ξεκίνησαν οι ίδιοι δωρεάν μαθήματα στην αρχή σε λίγους και αργότερα σε όλο

και περισσότερους, όχι στις αμμουδιές κάποιου αρχαίου ποιητή, αλλά σε χώρους που τους παραχωρήθηκαν στα γραφεία συνδικαλιστικών οργανώσεων και, όταν πια ήταν ακόμη πιο πολλοί, σε ένα κτίριο του εργατικού κέντρου της πόλης.

Τα μαθήματα μετά από τρία χρόνια είχαν μετατραπεί πια σε ένα απογευματινό σχολείο με πολλά τμήματα και αυτή η πρωτοβουλία μερικών δασκάλων έπρεπε να πάρει και μια νομική μορφή για τυπικούς λόγους, όπως και έγινε. Άλλαξε όνομα, απέκτησε τυπικά κάποιους μετόχους και πήρε και κάποια λίγα χρήματα από το κράτος για το ανέβασμα μιας θεατρικής παράστασης από τη θεατρική ομάδα που είχαν συστήσει μαθητές και δάσκαλοι. Καθώς μάλιστα τα τμήματα και οι μαθητές αυξάνονταν όλο και πιο πολύ, ένας από αυτούς ξεκίνησε να δουλεύει ως γραμματέας του σχολείου περίπου 25 ώρες τη βδομάδα, με κανονικό μισθό και ένσημα. Πώς πληρωνόταν; Από τα χρήματα που έδιναν στο σχολείο οι δάσκαλοι, από εισφορές φίλων και σωματείων, από χορούς και πάρτι που διοργανώνονταν.

Και τα χρόνια περνούσαν και το σχολείο δούλευε ρολόι, με εκατοντάδες μαθητές από χώρες όλου του κόσμου, που πια δε μάθαιναν μόνο τα βασικά, αλλά προχωρούσαν σε πιο ψηλά επίπεδα και προετοιμάζονταν εκεί για τις εξετάσεις που θα τους έδιναν το πρώτο τους πτυχίο γλωσσομάθειας στη χώρα αυτή. Κάποιοι από αυτούς μάλιστα γίναν οι ίδιοι δασκάλες και δάσκαλοι για να διδάξουν τη δική τους γλώσσα ή τη γλώσσα που είχαν σπουδάσει στον δικό τους τόπο. Και δεν ήταν μόνο αυτά: εκεί μέσα μάθαιναν για την ιστορία του τόπου και της τάξης τους, έκαναν εκδρομές σε γύρω μέρη και ιστορικούς περιπάτους στην πόλη, γνώριζαν τα δικαιώματά τους, θυμόντουσαν ξανά -ή συνειδητοποιούσαν λίγο-λίγο- τι σημαίνει αλληλεγγύη. Κι ακόμη, εκεί γεννιούνταν φιλίες, φτιάχνονταν ερωτικοί δεσμοί, δημιουργούνταν οικογένειες, δοκιμάζονταν νέες διδακτικές μέθοδοι, χαρτογραφούνταν τα άγνωστα νερά της διδασκαλίας της γλώσσας αυτής σε ενήλικες μη φυσικούς ομιλητές της.

Κάποια στιγμή η παρατεταμένη οικονομική κρίση στην οποία έμπαινε αυτή η μακρινή χώρα χτύπησε και την πόρτα αυτού του σχολείου. Στα θρανία του, πλάι στους μαθητές και τις μαθήτριες από τα ξένα μέρη, άρχισαν να κάθονται και ντόπιοι που θέλαν να μάθουν μια άλλη γλώσσα για να μπορέσουν να δουλέψουν στον τουρισμό ή για να ξενιτευτούν τώρα αυτοί σε άλλες μακρινές χώρες. Το σχολείο, που, έχοντας μείνει χωρίς καμιά χρηματοδότηση για χρόνια από το κράτος και με τις εισφορές των μελών να μειώνονται, είχε πια εθελοντές στη γραμματεία του, αγκάλιασε αμέσως και τους καινούριους μαθητές του. Κι αυτοί όλο και πλήθαιναν.

Όσπου, στο τέλος του τρίτου χρόνου αυτής της κρίσης -ίσως να ονομάστηκε έτσι γιατί κατά τη διάρκειά της όλοι κρίνονται γι' αυτό που πραγματικά είναι- το κράτος αποφάσισε να

ελέγξει όλες τις οργανώσεις που κάποια στιγμή είχαν νταραβέρια μαζί του και βρίσκονταν στα κιτάπια του. Ο λόγος; Είχαν αποκαλυφθεί κάτι σκάνδαλα με οργανώσεις που έπαιρναν εκατομμύρια από το κράτος για ανύπαρκτες και εξωφρενικές δραστηριότητες, όπως, για παράδειγμα, την αναδάσωση ενός τροπικού δάσους σε μια άλλη ήπειρο ή τη διεθνή ανάπτυξη (σκέτο).

Έτσι, ελέγχθηκαν και τα λογιστικά βιβλία του σχολείου της ιστορίας μας, παρότι είχαν περάσει δέκα χρόνια από τα τελευταία ψίχουλα που είχε πάρει από το κράτος, κι αυτά εκατοντάδες φορές υποπολλαπλάσια από τα ποσά που με γαλαντομία το κράτος έδινε σε άλλες οργανώσεις (το ότι το σχολείο ήταν από τις πρώτες -και τις ελάχιστες τελικά- οργανώσεις που ελέγχθηκαν πρέπει να οφείλεται σε κάποια διαβολική σύμπτωση). Οι δάσκαλοι λοιπόν που είχαν τότε ένα κάπως μεγαλύτερο βάρος στη διαχείριση του σχολείου ενημερώθηκαν από μια κρατική υπάλληλο ότι στα λογιστικά του βιβλία τα καταγεγραμμένα έξοδα της περιόδου που το σχολείο είχε έμμισθο γραμματέα εμφανίζονταν περισσότερα από τα έσοδα της αντίστοιχης περιόδου. “Μα τα λεφτά τα βάζαμε εμείς, από την τσέπη μας”, της είπαν. “Έπρεπε να κόβετε αποδείξεις στους εαυτούς σας για κάθε δεκάρα που βάζατε. Για τυπικούς λόγους. Δεν πρόκειται περί φοροδιαφυγής, γιατί τα έσοδα αυτά δεν φορολογούνται, αλλά θα σας κόψουμε πρόστιμα. Για τυπικούς λόγους.”

Για τυπικούς λόγους μεν, τα πρόστιμα τεράστια δε• περίπου όσο έβγαζε σε πέντε χρόνια όποιος δάσκαλος του σχολείου αυτού είχε την τύχη να δουλεύει στη δημόσια εκπαίδευση. “Να πάμε στα δικαστήρια”, σκέφτηκαν. Για τα δικαστήρια όμως θα χρειάζονταν -μόνο για αρχή- οι μισθοί ενός έτους. “Ουκ αν λάβοις παρά του μη έχοντος,” είπαν, και για ένα χρόνο δεν είχαν δώσει τίποτα.

Δεκατρείς μήνες μετά, τα πρόστιμα έγιναν χρέος και η αστυνομία έψαχνε τον υπεύθυνο του σχολείου, που δεν ήταν καν μέλος του σχολείου την περίοδο που αφορούσε ο έλεγχος, για να τον συλλάβει. Εκείνος το έμαθε από τον πανικόβλητο πατέρα του, και μετά από συζητήσεις με τα μέλη του σχολείου, αποφασίστηκε να αρχίσουν να πληρώνουν το χρέος, ώστε μετά την παράδοσή του στην αστυνομία να αναβληθεί η δίκη του. Βλέπετε, η δίκη θα ήταν κι αυτή τυπική και ο ίδιος θα καταδικαζόταν σίγουρα, έστω και με μια μικρή ποινή, που θα τον έβαζε σε περαιτέρω μεπελάδες, αφού εξαιτίας ενός φρέσκου τότε νόμου κινδύνευε και η δουλειά του.

Από τότε και μέχρι την ώρα που μιλάμε, κι ενώ το σχολείο λειτουργεί ακόμη κάνοντας αυτό που ξέρει να κάνει καλά εδώ και είκοσι χρόνια σχεδόν, τα μέλη του σχολείου μαζί με τους ανθρώπους που του συμπαραστέκονται, δίνουν έναν διπλό αγώνα• από τη μια ζητούν να

σβηστεί πλήρως αυτή η αδικία και από την άλλη μαζεύουν χρήματα για να πληρώνουν κάθε μήνα το χρέος, που φυσικά είχε πια μεγαλώσει κι άλλο και είχε γίνει ίσο με συνολικούς μισθούς 6-7 ετών δημόσιου εκπαιδευτικού. Υποσχέσεις πολλές δόθηκαν, κυβερνήσεις υποτίθεται πιο φιλικές στο σχολείο ήρθαν στην εξουσία, αλλά λύση δεν έχει έρθει και τα χρήματα όλο και τελειώνουν. Κι αν κάποιοι από τους ήρωες αυτού του παραμυθιού γίνουν λιγάκι καλύτεροι άνθρωποι και βρήκαν στο πλάι τους και άλλους καλούς ανθρώπους, δυστυχώς δεν μπορούμε να πούμε ότι ζήσαν αυτοί καλά, γιατί το παραμύθι αυτό περιμένει ακόμη το δικό του ευχάριστο τέλος.”

Καιρός το παραμύθι να τελειώνει, που έλεγε και ένα παλιό τραγούδι. Εμείς, τα μέλη και οι φίλες του Σχολείου Αλληλεγγύης “Οδυσσέας”, του οποίου την πολύ αληθινή και πραγματική ιστορία μόλις διαβάσατε, απαιτούμε επιτέλους το αυτονόητο • **άμεση διαγραφή του χρέους του ή αποκατάσταση της αδικίας εις βάρος του με οποιονδήποτε άλλο τρόπο!**

Πηγή: gazakas.wordpress.com